

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การศึกษาคือการพัฒนา ความสามารถ ทักษะ ทักษะ และค่านิยม หรือคุณธรรม เพื่อให้บุคคลเป็นสมาชิกที่ดี และมีประสิทธิภาพของสังคม โดยกระบวนการต่างๆ โดยจะเข้าเรียนในโรงเรียนหรือไม่ก็ตาม แต่การเข้าเรียนในโรงเรียนย่อมจะมีประสิทธิภาพมากกว่า เพราะโรงเรียนคัดเลือกสิ่งแวดล้อมให้ได้ดีกว่า รวดเร็ว และตรงวัตถุประสงค์ ทั้งของตนเองและสังคม การศึกษาอาจจัดเป็นการถ่ายทอดวัฒนธรรมก็ได้ ทั้งนี้เพราะการศึกษามุ่งหมายที่จะเตรียมบุคคลให้เป็นสมาชิกที่ดีของสังคม ซึ่งจะเห็นได้จากแผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2535 (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2535, หน้า 8) ที่ระบุไว้ว่า การศึกษาเป็นกระบวนการที่ทำให้มนุษย์สามารถพัฒนาคุณภาพชีวิตของตนสามารถดำรงชีวิตในสังคมได้อย่างสันติสุข ดังพระบรมราโชวาท “การศึกษาเป็นเรื่องใหญ่และสำคัญยิ่งของมนุษย์ คนเราเมื่อเกิดมาก็ได้รับการสั่งสอนจากบิดามารดา อันเป็นความรู้เบื้องต้น เมื่อเจริญเติบโตขึ้น ก็เป็นหน้าที่ของครู และอาจารย์สั่งสอนให้ได้รับวิชาความรู้สูง และอบรมจิตใจ ให้ถึงพร้อมด้วยคุณธรรม เพื่อจะได้เป็นพลเมืองดีของชาติสืบต่อไป” โดยสอดคล้องกับการปฏิรูปการศึกษาซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญประการหนึ่งของการพัฒนาประเทศที่ยั่งยืน จะสำเร็จลุล่วงอย่างดีได้จำเป็นต้องได้รับความร่วมมือการเร่งพัฒนาในหลายด้าน การปฏิรูปเป็นการสับเปลี่ยนเพื่อได้สิ่งที่ดี และสมบูรณ์ขึ้นกว่าเดิม การปฏิรูปการศึกษาจึงมีแต่วันเริ่ม ไม่มีวันจบ กระทรวงศึกษาธิการ ฉบับแรกของไทย เรียกว่า “พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542” เพื่อปรับปรุงการศึกษาให้สอดคล้องกับความเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจ และสังคม ครูจึงต้องมีส่วนเป็นผู้ที่มีบทบาทสำคัญในการเรียนรู้ และพัฒนาผู้เรียนในทุกๆ ด้าน ซึ่งการเตรียมคนให้มีคุณลักษณะ มองไกล คิดไกล สามารถเผชิญกับสถานการณ์ที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วในยุคปัจจุบัน แต่การจัดการศึกษาที่เป็นอยู่ในปัจจุบันยังไม่สามารถตอบสนองความต้องการในการพัฒนาบุคคล ชุมชนท้องถิ่น และประเทศชาติ ซึ่งกำลังเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วได้ดีเท่าที่ควร ดังคำแถลงนโยบายการศึกษาของ อภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ (2551, หน้า 10) ที่ว่า การปฏิรูปการศึกษาทั้งระบบ โดยปฏิรูปโครงสร้างและการบริหารจัดการ ปรับปรุงกฎหมายให้สอดคล้องกับ

รัฐธรรมนูญ และระดมทรัพยากรเพื่อการปรับปรุงการบริหารจัดการศึกษาตั้งแต่ระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานจนถึงระดับอุดมศึกษาพัฒนาการ พัฒนาระบบการคัดเลือกเข้าสู่มหาวิทยาลัย พัฒนาหลักสูตร รวมทั้งปรับหลักสูตรวิชาแกนหลักรวมถึงวิชาประวัติศาสตร์ ปรับปรุงสื่อการเรียนการสอน พัฒนาทักษะในการคิดวิเคราะห์ ปรับบทบาทการศึกษานอกโรงเรียนเป็นสำนักงานการศึกษาตลอดชีวิต และจัดให้มีศูนย์การศึกษาตลอดชีวิตเพื่อการเรียนรู้ที่เหมาะสมในแต่ละพื้นที่ ตลอดจนส่งเสริมการกระจายอำนาจให้ทุกภาคส่วนมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาเพื่อนำไปสู่เป้าหมายคุณภาพการศึกษา และการเรียนรู้ที่มุ่งเน้นคุณธรรมนำความรู้อย่างแท้จริง ส่งเสริมให้ภาคเอกชนมีส่วนร่วมในการพัฒนาการศึกษาทั้งระบบ โดยมุ่งเน้นในระดับอาชีวศึกษา และอุดมศึกษา เพื่อให้สนองตอบความต้องการด้านบุคลากรของภาคเศรษฐกิจพัฒนาการ อาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษา เพื่อให้ได้ครูดี ครูเก่ง มีคุณธรรม มีคุณภาพ และมีวิทย์ฐานะสูงขึ้น ลดภาระงานครูที่ไม่เกี่ยวกับการเรียนการสอน ตามโครงการคืนครูให้นักเรียน มีการดูแลคุณภาพชีวิตของครูด้วยการปรับโครงสร้างหนี้ และจัดตั้งกองทุนพัฒนาคุณภาพชีวิตครู ควบคู่ไปกับการลงทุนด้านเทคโนโลยีสารสนเทศที่เน้นการพัฒนาเนื้อหาสาระ และบุคลากรให้พร้อมรองรับและใช้ประโยชน์จากระบบเทคโนโลยีสารสนเทศได้อย่างคุ้มค่า ซึ่งไปสอดคล้องกับพระบรมราโชวาทของ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ที่ว่า “หน้าที่ของผู้จัดและผู้ให้การศึกษานั้น กล่าวอย่างสั้นที่สุด ก็คือการ “ให้คนได้เรียนดี” เพื่อที่จะสามารถทำ การงานสร้างตัวและดำรงตัวให้เป็นหลัก เป็นประโยชน์แก่ส่วนรวมได้ การให้เรียนดีนั้นจะทำ อย่างไร ข้อแรกจะต้องสอนให้มีวิชาการที่ดีที่ถูกต้องแน่นแฟ้น ให้มีความสามารถและหลักการในการปฏิบัติ ข้อสอง ต้องฝึกหัดอบรมในจิตใจและความประพฤติปฏิบัติให้รู้เหตุรู้ผล และความผิชอบชั่วดี เพื่อมิให้นำความรู้ไปใช้ในทางเบียดเบียนกันและกัน ข้อที่สาม ต้องให้มีกำลังและสุขภาพ สมบูรณ์ทั้งกายทางใจ ผู้ที่ได้รับการศึกษารอบด้านเหมาะสมกันทุกด้านดังนี้ เชื่อได้ว่าจะเป็นผู้เข้มแข็งสามารถเต็มที่ในการปฏิบัติ ทั้งกายและทางความคิดจิตใจ จะกระทำหน้าที่การงานใด ก็จะมุ่งหวังผลประโยชน์ที่แท้จริงของหน้าที่การงานนั้นเป็นใหญ่ ไม่หลงทาง ทั้งจะสามารถปฏิบัติ บริหารอย่างมีประสิทธิภาพให้บรรลุผลอันสมบูรณ์ได้ด้วย”

นโยบายพื้นฐานของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 (วิรัชย์ คล้ายทอง วัฒนาวัลย์ คล้ายทอง และสมเพียร แจ่มแรง, 2550, หน้า 40-41) มาตรา 80 ข้อ (3) ในส่วนที่ เกี่ยวกับการศึกษา พัฒนาคุณภาพและมาตรฐานการจัดการศึกษาในทุกระดับและทุกรูปแบบให้ สอดคล้องกับความเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจและสังคม จัดให้มีแผนการศึกษาแห่งชาติ กฎหมาย เพื่อพัฒนาการศึกษาของชาติ จัดให้มีการพัฒนาคุณภาพครูและบุคลากรทางการศึกษาให้ก้าวหน้า ท้นการเปลี่ยนแปลงของสังคมโลก รวมทั้งปลูกฝังให้ผู้เรียนมีจิตสำนึกของความเป็นไทย มีระเบียบ วินัย คำนึงถึงประโยชน์ส่วนรวม และยึดมั่นในการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมี

พระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข จากการใช้พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 (สำนักบริหารงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน, 2540, หน้า 10-12) ส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในระบบการศึกษามากมาย โดยเฉพาะการประกันคุณภาพการศึกษา ซึ่งทุกโรงเรียนต่างเร่งพัฒนาและจัดกระบวนการเรียนการสอนให้ได้ตามเกณฑ์มาตรฐานอย่างมีคุณภาพทั้งมาตรฐานคุณภาพของนักเรียน และคุณภาพกระบวนการจัดการศึกษาของโรงเรียนประถมศึกษาเอกชน โดยการบริหารใน 7 ด้าน คือ งานด้านหลักสูตรและการนำหลักสูตรไปใช้ งานด้านการเรียนการสอน งานด้านวัสดุประกอบหลักสูตรและสื่อการเรียนการสอน งานด้านวัดผลและประเมินผล งานด้านห้องสมุด งานด้านนิเทศการศึกษา งานด้านประชุมอบรมทางวิชาการ ดังนั้นในการจัดการเรียนการสอนที่ผ่านมามีปัญหาว่าในสถานศึกษาได้จัดการเรียนการสอนตามหลักสูตรประถมศึกษา พ.ศ. 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) ปัจจุบันความเจริญก้าวหน้าทางวิชาการด้านต่างๆ มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและเศรษฐกิจของประเทศชาติซึ่งถือว่าเป็นกลไกสำคัญในการพัฒนาคุณภาพการศึกษาเพื่อสร้างบุคลากรหรือทรัพยากรมนุษย์ให้เป็นคนดี มีปัญญาและมีความสุข (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2544, หน้า 1) จึงได้มีการปรับเปลี่ยนหลักสูตรการศึกษาจากหลักสูตรประถมศึกษา พ.ศ. 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) มาเป็นหลักสูตรการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2544 เพื่อเป็นการสนองนโยบายของรัฐบาลตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ที่ต้องการให้มีการจัดการเรียนการสอนให้เกิดประสิทธิภาพและเน้นด้านวิชาการเป็นหลัก ซึ่งครูเป็นผู้ที่มีบทบาทสำคัญในการจัดการเรียนการสอนให้บรรลุผลตามวัตถุประสงค์และเกิดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่อยู่ในระดับมาตรฐาน แผนการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 9 (พ.ศ. 2545-2549) สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2542, หน้า 1) จึงเน้น “คน” เป็นศูนย์กลางของการพัฒนา ซึ่งจะเป็นการพัฒนาที่ยั่งยืน มีคุณภาพทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมือง และสิ่งแวดล้อม และมุ่งไปสู่การอยู่ดีมีสุขของคนไทยทั้งปวง ทิศทางการพัฒนาการศึกษาของกรุงเทพมหานคร จึงต้องสอดคล้องกับวิสัยทัศน์ การพัฒนาประเทศตามยุทธศาสตร์ในการพัฒนาคนและสังคมของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 9 (พ.ศ. 2545-2549) ที่กำหนดให้สังคมไทยเป็นสังคมแห่งการเรียนรู้ และเสริมสร้างโอกาสให้คนไทยทุกคนคิดเป็น ทำเป็น มีเหตุผล สามารถเรียนรู้ได้ตลอดชีวิต โดยให้ความสำคัญกับผู้เรียนมากที่สุด เป็นหัวใจของการปฏิรูปการศึกษาตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 และรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (พุทธศักราช 2550, หน้า 29) มาตรา 49 บุคคลย่อมมีสิทธิเสมอกันในการรับการศึกษาไม่น้อยกว่าสิบสองปีที่รัฐจะต้องจัดให้อย่างทั่วถึงและมีคุณภาพโดยไม่เก็บค่าใช้จ่าย ผู้ยากไร้ ผู้พิการหรือทุพพลภาพ หรือผู้อยู่ในสถานะยากลำบากต้องได้รับสิทธิตามวรรคหนึ่งและการสนับสนุนจากรัฐเพื่อให้ได้รับการศึกษา

โดยตัดเทียบกับบุคคลอื่น การจัดการศึกษาอบรมขององค์กรวิชาชีพหรือเอกชน การศึกษาทางเลือก ของประชาชนการเรียนรู้ด้วยตนเอง และการเรียนรู้ตลอดชีวิต ย่อมได้รับความคุ้มครองและส่งเสริม ที่เหมาะสมจากรัฐ

มาตรา 50 บุคคลย่อมมีเสรีภาพในทางวิชาการ การศึกษาอบรม การเรียนการสอน การ วิจัย และการเผยแพร่งานวิจัยตามหลักวิชาการย่อมได้รับความคุ้มครองทั้งนี้เท่าที่ไม่ขัดต่อหน้าที่ ของพลเมืองหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน

การศึกษาจะประสบผลสำเร็จตามเป้าหมายของหลักสูตรมากน้อยเพียงใด ย่อมขึ้นอยู่กับ ผู้บริหาร โรงเรียนเป็นองค์ประกอบสำคัญที่มีผลกระทบโดยตรง (ไพฑูริย์ เจริญพันธุ์วงศ์, 2527, หน้า 67) กล่าวคือ ต้องเป็นผู้นำในการจัดประสบการณ์ให้แก่ผู้เรียน ซึ่งงานหลักที่มุ่งให้นักเรียน บรรลุจุดมุ่งหมายของหลักสูตรได้นั้นคือ งานวิชาการ ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2535, หน้า 16) ได้ กล่าวว่า การบริหารงานวิชาการเป็นงานที่สำคัญที่สุดสำหรับผู้บริหารสถานศึกษา เนื่องจากการ บริหารงานวิชาการจะเกี่ยวข้องกับกิจกรรมทุกอย่างที่เกี่ยวกับการปรับปรุงพัฒนาการเรียน การสอนให้ได้ผลดี และมีประสิทธิภาพสูงสุดกับผู้เรียน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ปรีชา บุญคง รัตน์ (2532, บทคัดย่อ) ที่พบว่าพฤติกรรมการบริหารงานวิชาการของผู้บริหาร โรงเรียน มี ความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน การที่จะได้มาซึ่งผลผลิตทางการศึกษาที่มี คุณภาพนั้น ผู้บริหารจะต้องให้ความสนใจในการบริหารงานวิชาการ ซึ่งความเห็นนี้สอดคล้องกับ สมิธ และคณะ (Smith and Other, 1961, p.170) ที่กล่าวว่า ผู้บริหารสถานศึกษาควรมีบทบาทหน้าที่ ในการบริหารงานวิชาการถึงร้อยละ 40 ซึ่งมากที่สุดในทุกๆ ด้านของการบริหารงานในสถานศึกษา การบริหารงานวิชาการเป็นองค์ประกอบสำคัญ และเป็นหัวใจของการบริหารสถานศึกษา เพราะ จุดมุ่งหมายของสถานศึกษาคือการจัดการศึกษาเพื่อให้มีคุณภาพมาตรฐานของงานด้านวิชาการ จึง เป็นตัวบ่งชี้ถึงประสิทธิภาพการบริหาร โรงเรียนประถมศึกษา ผู้บริหาร โรงเรียนที่มีประสิทธิภาพจะ เห็นความสำคัญของงานวิชาการ มีความเข้าใจขอบข่ายของงานและภาระหน้าที่ของการบริหารงาน วิชาการเป็นอย่างดี ต้องตระหนักว่าตนมีบทบาทเป็นผู้นำที่จะต้องส่งเสริม สนับสนุน เชิญชวน ให้ ผู้ร่วมงานทุกคนปฏิบัติงานอย่างเต็มความสามารถ

จากเหตุผลดังกล่าว ทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจ ที่จะศึกษาในเรื่อง “การบริหารงาน วิชาการของผู้บริหาร โรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักบริหารงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษา เอกชน เขตพื้นที่การศึกษารุงเทพมหานคร เขต 3” เพื่อนำผลการวิจัยไปเป็นแนวทางปรับปรุงงาน และพัฒนางานด้านวิชาการให้เกิดประโยชน์และประสิทธิภาพสูงสุดแก่โรงเรียนเอกชนในอนาคต ต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาการบริหารงานวิชาการของผู้บริหาร โรงเรียนประถมศึกษาสังกัดสำนักบริหารงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน เขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร เขต 3 ตามความคิดเห็นของผู้บริหาร และครูผู้สอน
2. เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหาร และครูผู้สอนต่อการบริหารงานวิชาการของผู้บริหาร โรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักบริหารงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน เขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร เขต 3

สมมติฐานของการวิจัย

1. ผู้บริหารและครูผู้สอนมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการของผู้บริหาร โรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักบริหารงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน เขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร เขต 3 แตกต่างกัน
2. ผู้บริหารและครูผู้สอนมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการบริหารงานด้านหลักสูตร และการนำหลักสูตรไปใช้ของผู้บริหารแตกต่างกัน
3. ผู้บริหารและครูผู้สอนมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการบริหารงานด้านการเรียนการสอนของผู้บริหาร แตกต่างกัน
4. ผู้บริหารและครูผู้สอนมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการบริหารงานด้านวัสดุประกอบหลักสูตร และสื่อการเรียนการสอนของผู้บริหารแตกต่างกัน
5. ผู้บริหารและครูผู้สอนมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการบริหารงานด้านวัดผล และประเมินผลของผู้บริหาร แตกต่างกัน
6. ผู้บริหารและครูผู้สอนมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการบริหารงานด้านห้องสมุดของผู้บริหาร แตกต่างกัน
7. ผู้บริหารและครูผู้สอนมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการบริหารงานด้านนิตศการศึกษาของผู้บริหาร แตกต่างกัน
8. ผู้บริหารและครูผู้สอนมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการบริหารงานด้านประชุมอบรมทางวิชาการของผู้บริหาร แตกต่างกัน

ขอบเขตของการวิจัย

1. ขอบเขตด้านประชากร และกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรเป็นกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ ผู้บริหาร และครูผู้สอนในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน เขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร เขต 3 โดยจำแนกดังนี้

ตารางที่ 1.1 แสดงจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

รายการ	ประชากร	กลุ่มตัวอย่าง	หมายเหตุ
ผู้บริหาร	194	194	เจาะจง
ครูผู้สอน	6,718	364	สุ่มตัวอย่าง
รวม	6,912	558	-

เนื่องจากผู้บริหารมี 194 คน เป็นจำนวนน้อยเมื่อเปรียบเทียบกับครูผู้สอน 6,718 คน ดังนั้นผู้วิจัยจึงใช้ผู้บริหาร 194 คน เป็นกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง และกลุ่มตัวอย่างครูผู้สอน 364 คน โดยวิธีการเปิดตารางกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างของ เครชซี และมอร์แกน (Robert V. Krejcie Earyle W. Morgan, 1970, pp. 608-609) ที่ค่าความคลาดเคลื่อน 5 %

2. ขอบเขตด้านเนื้อหา

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยศึกษาการบริหารงานวิชาการของผู้บริหารโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน เขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร เขต 3 ตามขอบข่ายการบริหารงานวิชาการ 7 งานดังนี้

- 2.1 งานด้านหลักสูตร และการนำหลักสูตรไปใช้
- 2.2 งานด้านการเรียนการสอน
- 2.3 งานด้านวัสดุประกอบหลักสูตร และสื่อการเรียนการสอน
- 2.4 งานด้านวัดผลและประเมินผล
- 2.5 งานด้านห้องสมุด
- 2.6 งานด้านนิเทศการศึกษา
- 2.7 งานด้านประชุมอบรมทางวิชาการ

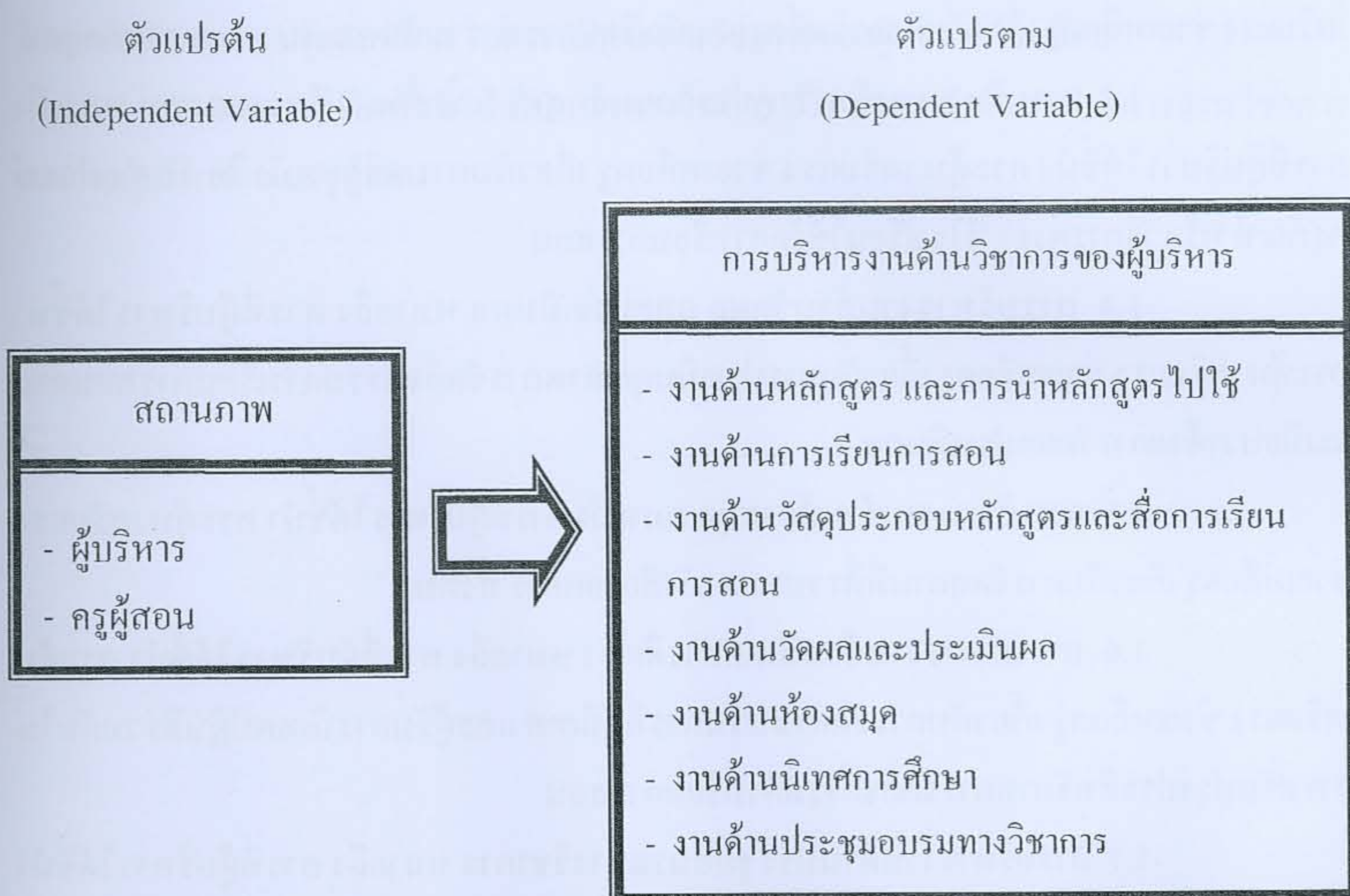
3. ขอบเขตด้านเวลาและสถานที่

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยทำการศึกษาในปีการศึกษา 2552 จาก โรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานบริหารงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน เขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 3

กรอบแนวคิดในการวิจัย

กรอบแนวคิดในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมุ่งศึกษาการบริหารงานวิชาการของผู้บริหาร โรงเรียนประถมศึกษาตามขอบข่ายงานวิชาการของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษา แห่งชาติ 7 งาน จึงดำเนินการตามกรอบที่เสนอ โดยมีผู้บริหาร และครูผู้สอนเป็นตัวแปรต้น (Independent Variable) และการบริหารงานวิชาการ 7 งานเป็นตัวแปรตาม (Dependent Variable) ได้แสดงไว้ดังแผนภูมิภาพต่อไปนี้

การวิจัยครั้งนี้ จึงกำหนดเป็นกรอบแนวคิดดังแสดงในแผนภูมิ

ภาพที่ 1.1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

จากภารกิจงานวิชาการทั้ง 7 งาน ผู้บริหาร โรงเรียนมีบทบาทสูงสุดในการจัดดำเนินการ เพื่อพัฒนาคุณภาพการจัดการศึกษาของโรงเรียน งานวิชาการถือว่าเป็นงานหลักของโรงเรียนไม่ว่า จะอยู่ในสังกัดใด มาตรฐานหรือคุณภาพการศึกษามักจะพิจารณาจากผลงานด้านวิชาการเป็นสำคัญ ผู้บริหารจึงจำเป็นต้องให้ความเอาใจใส่งานด้านวิชาการเป็นพิเศษ

นิยามศัพท์เฉพาะ

เพื่อให้เกิดความเข้าใจที่ตรงกันกับผู้วิจัย จึงกำหนดนิยามศัพท์เฉพาะไว้ดังต่อไปนี้

1. การบริหารงานวิชาการ หมายถึง การดำเนินงานการบริหารงานทั้ง 7 งาน ของ ผู้บริหาร โรงเรียนในภารกิจงานวิชาการของสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ต่อไปนี้

1.1 การบริหารงานด้านหลักสูตร และการนำหลักสูตร ไปใช้ หมายถึง การที่ ผู้บริหาร ได้ชี้แนะ กระตุ้น เสริมแรง ช่วยเหลือครู เกี่ยวกับมวลประสบการณ์ หรือกิจกรรมที่โรงเรียน จัดให้แก่ นักเรียนเพื่อพัฒนาความสามารถให้ เป็นไปตามเป้าหมายที่ต้องการ

1.2 การบริหารงานด้านการเรียนการสอน หมายถึง การที่ผู้บริหาร ได้ชี้แนะ กระตุ้น เสริมแรง ช่วยเหลือครู เกี่ยวกับกิจกรรมที่ครูและนักเรียนกระทำร่วมกันตามแนวทางของหลักสูตร

1.3 การบริหารงานด้านวัสดุประกอบหลักสูตร และสื่อการเรียนการสอน หมายถึง การที่ผู้บริหาร ได้ชี้แนะ กระตุ้น เสริมแรง ช่วยเหลือครู เกี่ยวกับการเตรียมหนังสือ วัสดุ อุปกรณ์ ครุภัณฑ์ หรือวิธีการต่างๆ ที่โรงเรียนใช้จัดการเรียนการสอน

1.4 การบริหารงานด้านวัดผล และประเมินผล หมายถึง การที่ผู้บริหาร ได้ชี้แนะ กระตุ้น เสริมแรง ช่วยเหลือครู เกี่ยวกับการประเมินคุณภาพการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตาม ระเบียบว่าด้วยการวัดผลประเมินผล

1.5 การบริหารงานด้านห้องสมุด หมายถึง การที่ผู้บริหาร ได้ชี้แนะ กระตุ้น เสริมแรง ช่วยเหลือครู เกี่ยวกับการจัดสถานที่ที่รวบรวมหนังสือ เอกสาร สิ่งพิมพ์

1.6 การบริหารงานด้านนิเทศการศึกษา หมายถึง การที่ผู้บริหาร ได้ชี้แนะ กระตุ้น เสริมแรง ช่วยเหลือครู เกี่ยวกับการจัดกระบวนการที่ผู้นิเทศ และผู้รับการนิเทศปฏิบัติร่วมกันใน การปรับปรุงประสิทธิภาพการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

1.7 การบริหารงานด้านประชุมอบรมทางวิชาการ หมายถึง การที่ผู้บริหาร ได้ชี้แนะ กระตุ้น เสริมแรง ช่วยเหลือครู เกี่ยวกับการประชุมอบรมเชิงปฏิบัติการ การสัมมนา การศึกษาต่อ หรือการศึกษาดูงานเพื่อพัฒนาความสามารถของครู

2. โรงเรียนเอกชนระดับประถมศึกษา หมายถึง โรงเรียนเอกชนที่เปิดสอนนักเรียนในระดับประถมศึกษาตามหลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการสังกัดสำนักบริหารงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชนเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร เขต 3

3. ผู้บริหารโรงเรียน หมายถึง ผู้อำนวยการ โรงเรียน และรองผู้อำนวยการ ฝ่ายวิชาการ โรงเรียนประถมศึกษาในสังกัดสำนักบริหารงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน เขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร เขต 3

4. ครูผู้สอน หมายถึง ครูที่ทำหน้าที่สอนในระดับประถมศึกษาของโรงเรียน ในสังกัดสำนักบริหารงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน เขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร เขต 3

ประโยชน์ที่ได้รับ

1. ผลการวิจัยครั้งนี้ผู้บริหารโรงเรียนสามารถนำไปปรับปรุงและพัฒนาตนเองในการบริหารงานวิชาการ
2. ผลการวิจัยครั้งนี้ใช้เป็นข้อมูลประกอบการบริหารของหน่วยงานและเพื่อจัดทำโครงการพัฒนาความรู้และทักษะในการบริหารงานวิชาการของผู้บริหารโรงเรียน
3. ผลการวิจัยครั้งนี้ใช้เป็นแนวทางในการปรับความเข้าใจการบริหารงานวิชาการระหว่างผู้บริหาร และครูผู้สอน